

การวิเคราะห์ปัญหาการใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษ

เพื่อศึกษาปัญหาในการใช้คำบุพบทของนักศึกษาไทยว่าเป็นไปตามผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบ ดังปรากฏในบทที่ 4 หรือไม่เพียงใด ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามความรู้ในเรื่องคำบุพบทภาษาอังกฤษขึ้นสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น ทั้งนี้ เพื่อจะได้นำผลจากการวิเคราะห์แบบสอบถามเป็นข้อยืนยันและพิสูจน์ถึงปัญหาในการเรียนรู้เรื่องคำบุพบทในภาษาอังกฤษของนักศึกษาไทย

การสร้างแบบสอบ

ในการสร้างแบบสอบถามความรู้ในการใช้คำบุพบทสำหรับนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น ผู้วิจัยได้ดำเนินงานตามลำดับขั้น ดังนี้

1. ศึกษาไวยากรณ์การใช้คำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทยเปรียบเทียบข้อเหมือนและข้อแตกต่างของลักษณะและกฎการใช้คำบุพบทในภาษาทั้งสอง

2. รวบรวมคำบุพบทจากบทเรียนที่ใช้สำหรับวิชาภาษาอังกฤษ SE. 101 ซึ่งเป็นวิชาบังคับสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น อันได้แก่

1) กระจายคำสอนวิชา Reading

2) กระจายคำสอนวิชา MMC. (Meaningful Mechanical Communicative)

3. เลือกคำบุพบทที่มีความถี่สูงในบทเรียนดังกล่าวข้างต้น มาจัดเป็นกลุ่มตามความหมาย คือ

① บุพบทบอกสถานที่

② บุพบทบอกทิศทาง

3) บุพบทบอกเวลา

4) บุพบทบอกลักษณะ

- 5) พบพบนอกความเกี่ยวเนื่อง
- 6) พบพบนอกความเป็นผู้กระทำหรือเครื่องมือเครื่องใช้
- 7) พบพบนอกจุดประสงค์
- 8) พบพบที่ต้องตามหลังคำกริยาบางคำ (Verb Particles)

4. คัดเลือกคำพบพบที่คาดว่าจะเป็นปัญหาสำหรับนักศึกษา โดยคุณลงจากการวิเคราะห์เปรียบเทียบในบทที่ 4 มาสร้างเป็นแบบสอบความรู้ในการใช้คำพบพบ จำนวน 120 ข้อ แบ่งข้อสอบออกเป็น 4 ส่วน ดังนี้

- 1) Part A. เป็นข้อสอบแบบเลือกตอบ จำนวน 70 ข้อ
- 2) Part B. เป็นข้อสอบแบบจับคู่ จำนวน 10 ข้อ
- 3) Part C. เป็นข้อสอบแบบเติมคำ จำนวน 30 ข้อ
- 4) Part D. เป็นข้อสอบแบบเรียงคำ
ในประโยคใหญ่ถูกต้อง จำนวน 10 ข้อ

5. วัตถุประสงค์ในการสร้างข้อสอบแต่ละส่วน มีดังนี้

Part A. เพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำพบพบประเภทต่าง ๆ ตลอดจนการเลือกคำพบพบเหล่านั้นไปใช้ให้ถูกต้องตามความหมายในบริบท (Context) คำพบพบที่นำมาสอบ แบ่งเป็นประเภทใดดังนี้

1) คำพบพบนอกสถานที่	จำนวน	(15)	ข้อ
2) คำพบพบนอกทิศทาง	จำนวน	3	ข้อ
3) คำพบพบนอกเวลา	จำนวน	7	ข้อ
4) คำพบพบนอกลักษณะ	จำนวน	5	ข้อ
5) คำพบพบนอกความเกี่ยวเนื่อง	จำนวน	11	ข้อ
6) คำพบพบนอกความเป็นผู้กระทำหรือ
เครื่องมือเครื่องใช้	จำนวน	2	ข้อ
7) คำพบพบนอกจุดประสงค์	จำนวน	2	ข้อ
8) คำพบพบที่ต้องตามหลังคำกริยาบางคำ	จำนวน	25	ข้อ
	รวม	<u>70</u>	ข้อ

Part B. เพื่อทดสอบความเข้าใจความหมายของคำบุพบทที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำบุพบทที่นำมาทดสอบแบ่งเป็นประเภทใด ดังนี้

1) คำบุพบทบอกสถานที่	จำนวน	(2)	ขอ
2) คำบุพบทบอกทิศทาง	จำนวน	2	ขอ
3) คำบุพบทบอกเวลา	จำนวน	1	ขอ
4) คำบุพบทบอกลักษณะ	จำนวน	2	ขอ
5) คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง	จำนวน	1	ขอ
6) คำบุพบทบอกจุดประสงค์	จำนวน	1	ขอ
7) คำบุพบทที่ตรงตามหลังคำกริยามารังคำ	จำนวน	1	ขอ
	รวม	10	ขอ

Part C. เพื่อเปิดโอกาสให้นักศึกษาได้นำความรู้เรื่องคำบุพบทมาใช้ได้เต็มที่ เพราะเป็นข้อสอบแบบเติมคำ (Completion) ซึ่งไม่มีตัวเลือกให้ นักศึกษาจะต้องใช้ความรู้และวิจารณญาณของตนเองในการเลือกคำบุพบทมาใช้ให้ถูกต้อง คำบุพบทในข้อสอบส่วนนี้ มีดังนี้

1) คำบุพบทบอกสถานที่ place	จำนวน	(7)	ขอ
2) คำบุพบทบอกเวลา	จำนวน	3	ขอ
3) คำบุพบทบอกลักษณะ	จำนวน	2	ขอ
4) คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง	จำนวน	9	ขอ
5) คำบุพบทที่ตรงตามหลังคำกริยาบางคำ	จำนวน	9	ขอ
	รวม	30	ขอ

Part D. เพื่อทดสอบความรู้เรื่องโครงสร้างของบุพบทวลี ตลอดจนการนำบุพบทวลีไปใช้ในประโยค ซึ่งมีเรื่องที่ทดสอบดังนี้

1) การนำบุพบทวลีเป็นส่วนขยายหน่วยนามวลีหรือกริยาวลี	จำนวน	7	ขอ
2) การขยายตำแหน่งคำบุพบท (Preposition Preposing)	จำนวน	2	ขอ

3) การย้ายตำแหน่งของบุพบทวลี

(Prepositional Phrase Shift) จำนวน 1 ข้อ

รวม 10 ข้อ

ดังนั้น จึงสรุปได้ว่า แบบสอบซึ่งประกอบด้วยข้อสอบจำนวนรวมทั้งสิ้น 120 ข้อ แบ่งเนื้อหาได้ ดังนี้

เรื่องที่สอบ	จำนวนข้อ	คิดเป็นร้อยละ
1. คำบุพบทบอกสถานที่	24	20.00
2. คำบุพบทบอกทิศทาง	5	4.16
3. คำบุพบทบอกเวลา	11	9.17
4. คำบุพบทบอกลักษณะ	9	7.50
5. คำบุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง	21	17.50
6. คำบุพบทบอกความเป็นผู้กระทำหรือเครื่องมือเครื่องใช้	2	1.67
7. คำบุพบทบอกจุดประสงค์	3	2.50
8. คำบุพบทที่ต้องตามหลังคำกริยาบางคำ	35	29.17
9. บุพบทวลีที่เป็นส่วนขยายของนามวลีหรือกริยาวลี	7	5.83
10. การย้ายตำแหน่งของคำบุพบท (Preposition Preposing)	2	1.67
11. การย้ายตำแหน่งของ บุพบทวลี (Prepositional Phrase Shift)	1	.83
รวม	120	100

ตัวอย่างประชากร

ตัวอย่างประชากรที่ใช้ คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยขอนแก่น ซึ่งผ่านการสอบวิชาภาษาอังกฤษ SE. 101 ในภาคต้นปีการศึกษา 2519 และกำลังเรียนวิชา-

ภาษาอังกฤษ SE. 102 ซึ่งมีเนื้อหาต่อจากวิชา SE. 101 นักศึกษาที่เข้ารับการทดสอบมีจำนวนรวมทั้งสิ้น 228 คน แบ่งเป็นนักศึกษาจากคณะต่าง ๆ ดังนี้

1. คณะเกษตรศาสตร์	44	คน
2. คณะวิศวกรรมศาสตร์	46	คน
3. คณะศึกษาศาสตร์	35	คน
4. คณะพยาบาลศาสตร์	33	คน
5. คณะวิทยาศาสตร์-อักษรศาสตร์	40	คน
6. คณะแพทยศาสตร์	30	คน
รวม	<u>228</u>	คน

ผลการวิเคราะห์แบบสอบ

ผู้วิจัยได้นำกระดาษคำตอบของผู้เข้าสอบทั้งหมดจำนวน 228 ฉบับ มาตรวจหาความถูกต้อง ในการตรวจให้คะแนน ถือว่าข้อสอบทุกข้อมีค่าเท่ากับ 1 คะแนนเท่ากันหมด

ผลการวิเคราะห์ข้อสอบปรากฏว่า

1. ค่ามัธยฐานของคะแนนสอบของนักศึกษา มีค่าเท่ากับ 55.825, ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนสอบเท่ากับ 12.054 และสัมประสิทธิ์ความเชื่อถือไคของแบบสอบเท่ากับ .802

2. ผลการวิเคราะห์แบบสอบทั้งฉบับ ซึ่งประกอบด้วยข้อสอบจำนวน 120 ข้อ เพื่อศึกษาว่า ค่าบุพบทประเภทใดที่นักศึกษามีปัญหามากที่สุด ปรากฏผลดังในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนข้อคิดในการใช้คำบุพบท แบ่งตามประเภทของบุพบท

ประเภทของบุพบท	ข้อคิดคิดเป็นร้อยละของ ผู้เชี่ยวชาญ
1. บุพบทบอกเวลา	59.53
2. บุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง	59.02
3. บุพบทที่ตรงตามหลังคำกริยาบางคำ	56.68
4. บุพบทบอกทิศทาง	53.51
5. บุพบทบอกลักษณะ	42.88
6. บุพบทบอกสถานที่	42.01
7. การขยายตำแหน่งของบุพบทวลีในประโยค	42.01
8. การใช้บุพบทวลีเป็นส่วนขยายหน่วยนามหรือหน่วยกริยา	37.34
9. บุพบทบอกจุดประสงค์	35.38
10. การขยายตำแหน่งของคำบุพบทในประโยค	32.02
11. บุพบทบอกความเป็นผู้กระทำหรือเครื่องมือเครื่องใช้	27.41

จากตารางที่ 1 จะเห็นว่าประเภทของบุพบทที่นักศึกษามีปัญหามากที่สุดได้แก่ บุพบทบอกเวลา ซึ่งนักศึกษามีข้อคิดถึงร้อยละ 59.53 รองลงมาได้แก่ บุพบทบอกความเกี่ยวเนื่อง ซึ่งนักศึกษามีข้อคิดร้อยละ 59.02 และบุพบทที่ตรงตามหลังคำกริยาบางคำ ซึ่งนักศึกษามีข้อคิดร้อยละ 56.68 ส่วนประเภทของคำบุพบทที่นักศึกษามีปัญหาน้อยที่สุดคือ บุพบทบอกความเป็นผู้กระทำหรือเครื่องมือเครื่องใช้ เพราะปรากฏว่านักศึกษามีข้อคิดในคานนี้เพียงร้อยละ 27.41 สำหรับการใช้คำบุพบทในตำแหน่งต่าง ๆ นั้น นักศึกษามีปัญหาไม่มากนัก คือพบข้อคิดของนักศึกษาในการใช้บุพบทวลีเป็นส่วนขยายของหน่วยนาม หรือหน่วยกริยาร้อยละ 37.34 ข้อคิดในการขยายตำแหน่งของคำบุพบทในประโยคร้อยละ 30.04

และขอคิดในการย้ายตำแหน่งของบุพพทลีในประโยครอยละ 32.02 ตามลำดับ

3. ขอคิดในการใช้คำบุพพทที่ปรากฏในกระดาษคำตอมของนักศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 14438 แห่ง จากการวิเคราะห์หาสาเหตุของขอคิดเหล่านั้น พบว่ามีสาเหตุต่างๆ กัน ดังปรากฏในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงสาเหตุของขอคิด และจำนวนของขอคิดอันเกิดจากสาเหตุเหล่านั้น

สาเหตุของขอคิด	จำนวนขอคิด	การรอยละของขอคิดทั้งหมด
1. ขอคิดอันเกิดจากความแตกต่างของวิธีการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพพทที่ปรากฏทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย	12449	86.21
2. ขอคิดอันเกิดจากความแตกต่างคานหน้าที่ของบุพพทลีในภาษาอังกฤษและภาษาไทย	2726	8.37
3. ขอคิดอันเกิดจากการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพพทที่ปรากฏในภาษาอังกฤษ แต่ไม่ปรากฏในภาษาไทย	674	4.67
4. ขอคิดอันเกิดจากการใช้กฎเกี่ยวกับคำบุพพทที่เหมือนกันทั้งในภาษาอังกฤษและภาษาไทย	73	.51
5. ขอคิดอันเกิดจากความแตกต่างในคานโครงสร้างของกลุ่มคำบุพพทในภาษาอังกฤษและภาษาไทย	34	.24
รวม	14438	100.00

จากตารางที่ 2 จะเห็นได้ว่า ข้อคิดที่ปรากฏมากที่สุดในการใช้คำบุพบทของ นักศึกษา ได้แก่ ข้อคิดอันเนื่องมาจากการที่ภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีวิธีการใช้กฎ เกี่ยวกับคำบุพบทต่างกัน รองลงมาได้แก่ ข้อคิดอันเนื่องมาจากความแตกต่างในค่าน หน้าที่ของบุพบทดีในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ข้อคิดที่ปรากฏน้อยที่สุดได้แก่ ข้อคิดอัน เนื่องมาจากการใช้กฎที่เหมือนกันในภาษาอังกฤษและภาษาไทย และข้อคิดอันเนื่องมา จากความแตกต่างในค่านโครงสร้างของกลุ่มคำบุพบทในภาษาอังกฤษและภาษาไทยตาม ลำดับ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย